

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 517/2017-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, sudcu Milana Lalíka a sudkyne Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], zastúpenej spoločnosťou BAJO LEGAL, s. r. o., Landererova 8, Bratislava, v menej ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Branislav Jablonka, PhD., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 15/2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 15/2013 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 1 500 € (slovom tisícpäťsto eur), ktoré je Okresný súd Bratislava III povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Bratislava III je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet jej právnej zástupkyne BAJO LEGAL, s. r. o., Landererova 8, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 15/2013.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je v postavení žalobcu v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 14 C 15/2013. Sťažovateľka v sťažnosti opisuje doterajší priebeh namietaného konania a uvádza, že sa začalo 29. januára 2013 doručením jej žaloby o ochranu osobnosti, vo veci sa uskutočnilo osem pojednávaní (29. októbra 2013, 14. januára 2014, 18. februára 2014, 21. apríla 2015, 18. augusta 2015, 20. októbra 2015, 9. februára 2016 a posledné pojednávanie 12. mája 2016). Sťažovateľka zdôraznila, že namietané konanie trvá viac ako 4 roky a 8 mesiacov a dosiaľ nie je

právoplatne skončené. Zároveň zdôraznila, že od posledného pojednávania konaného 12. mája 2016 je okresný súd úplne nečinný a vo veci nevykonal žiaden úkon v období viac ako 1 roka a 4 mesiacov, a to napriek sťažovateľkou podanej sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu, na ktorú do podania sťažnosti ústavnému súdu nedostala žiadnu odpoveď.

3. Sťažovateľka preto hodnotí doterajší priebeh namietaného konania ako neefektívny a vyznačujúci sa prietahmi a ústavnému súdu navrhuje, aby o jej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 15/2013, prizná jej finančné zadostučinenie v sume 8 000 € a náhradu trov konania.

4. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 517/2017-15 z 8. novembra 2017 ju podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

5. Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadril okresný súd prípisom sp. zn. Spr. 413/2017 zo 14. decembra 2017, doručeným ústavnému súdu 27. decembra 2017, v ktorom predložil chronológiu úkonov vykonaných v namietanom konaní. K vecnej stránke sťažnosti okresný súd poukázal na odpoveď podpredsedníčky okresného súdu na sťažnosť sťažovateľky na prietahy v konaní sp. zn. Spr. 335/2017 z 22. septembra 2017, v ktorej bola táto sťažnosť vyhodnotená ako dôvodná.

6. Podaním doručeným ústavnému súdu 16. januára 2018 sťažovateľka v reakcii na vyjadrenie okresného súdu zotrvala na dôvodnosti svojej sťažnosti.

7. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľky upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa so stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

8. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov, a zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza

osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

11. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

12. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplývala do 30. júna 2016 z ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý bol s účinnosťou od 1. júla 2016 zrušený a počnúc týmto dňom je úprava civilného sporového, civilného mimosporového a správneho súdneho konania predmetom Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) a Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“).

13. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej do 30. júna 2016 vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdu prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupoval tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a rozhodnutá, ako aj z § 117 ods. 1 OSP, podľa ktorého bol sudca povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov, a z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

14. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP a čl. 12 CMP, podľa ktorých súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo

najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prierahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu (podľa Civilného sporového poriadku), resp. účastníkov konania (podľa Civilného mimosporového poriadku) a iných osôb, pričom v zmysle § 5 SSP sa okrem iných týmto základným princípom civilného sporového konania spravuje aj konanie pred správnym súdom. Tento základný princíp konania je premietnutý do ďalších ustanovení Civilného sporového poriadku, Civilného mimosporového poriadku a Správneho súdneho poriadku so zohľadnením osobitostí jednotlivých druhov konaní tvoriacich predmet úpravy týchto poriadkov.

15. Povinnosť súdu konať bez prierahov vyplýva napríklad z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania, z ustanovení § 153 CSP o sudcovskej koncentrácii konania, ďalej z ustanovení § 168 – § 172 CSP o predbežnom prejednaní sporu a následkoch neprítomnosti strán, aj z § 179 ods. 1, podľa ktorého pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona, alebo § 183 ods. 1 prvej vety, podľa ktorej pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

16. V zmysle § 25 SSP sa citované ustanovenia Civilného sporového poriadku primerane použijú aj na konanie správneho súdu podľa Správneho súdneho poriadku, pričom povinnosť súdu konať bez prierahov vyplýva aj z ustanovenia § 103 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak sa konanie začalo, postupuje v ňom správny súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá. Správny súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní. Účastníci konania sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny správneho súdu. Ďalej táto povinnosť správneho súdu vyplýva z § 105 ods. 1 SSP, podľa ktorého ak správny súd nariadi pojednávanie, pripraví ho tak, aby bolo možné rozhodnúť vo veci spravidla na jedinom pojednávaní, a z § 115 SSP, podľa ktorého pojednávanie možno odročiť len z dôležitých dôvodov alebo z dôvodu uskutočnenia neverejnej porady a vyhotovenia výroku rozhodnutia správneho

súdu. Správny súd môže odročiť pojednávanie aj vtedy, ak to účastníci konania zhodne navrhnú.

17. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona (civilné mimosporové konania, pozn.) sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Povinnosť súdu konať v civilnom mimosporovom konaní bez priet'ahov je vyjadrená napr. aj v § 30 CMP, podľa ktorého po začatí konania postupuje súd v súčinnosti s ostatnými subjektmi konania tak, aby bola vec v čo najkratšom čase prejednaná a rozhodnutá, ďalej v § 31 CMP, podľa ktorého súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní, ale aj v ustanovení § 34 CMP o vylúčení aplikácie okrem iných ustanovení Civilného sporového poriadku o koncentrácii konania (vrátane sudcovskej koncentrácie konania).

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

19. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania (sťažovateľkou uplatňované nároky z titulu ochrany osobnosti) sa javí po skutkovej a právnej stránke ako čiastočne zložitejší, a to vzhľadom na potrebu vykonania rozsiahleho dokazovania výsluchmi stranami navrhovaných svedkov. Avšak vzhľadom na to, že predmet konania tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, skutková náročnosť veci mohla len čiastočne ovplyvniť časovú náročnosť prejednávania veci a prispieť k vzniku priet'ahov v konaní.

20. Správanie účastníkov konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu označených práv s'ťažovateľky. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by svedčili o tom, že by k priet'ahom podstatnejším spôsobom prispelo správanie s'ťažovateľky.

21. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

22. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 15/2013 zistil, že namietané konanie sa začalo doručením žaloby s'ťažovateľky okresnému súdu 29. januára 2013. S'ťažovateľka sa svojou žalobou domáha ochrany osobnosti voči žalovaným ([REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]) v súvislosti s výrokmi, ktoré odzneli v žalobe označenom vysielaní programovej služby [REDACTED] a [REDACTED] k téme odňatia maloletých detí [REDACTED] anglickými úradmi a k osobe a postupom s'ťažovateľky ako zamestnankyne Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky. S'ťažovateľka na výzvu okresného súdu zaplatila súdny poplatok zo žaloby 22. februára 2013 a žalovaní na výzvu okresného súdu z 5. marca 2013 doručili svoje vyjadrenie k žalobe 22. marca 2013 a 22. apríla 2013. Ako aj s'ťažovateľka uviedla, okresný súd uskutočnil osem pojednávanií (29. októbra 2013, 14. januára 2014, 18. februára 2014, 21. apríla 2015, 18. augusta 2015, 20. októbra 2015, 9. februára 2016 a 12. mája 2016), na ktorých realizoval výsluch strán, vyjadrenia ich zástupcov a výsluch 21 svedkov. Posledné pojednávanie konané 12. mája 2016 bolo odročené pre účely výsluchu ďalších stranami navrhnutých svedkov na 13. október 2016, ktorý bol v októbri 2016 zrušený z dôvodu práceneschopnosti zákonnej sudkyne [REDACTED]. Dňa 21. marca 2017 došlo k zmene zákonného sudcu a vec bola pridelená sudcovi [REDACTED]. Dňa 23. mája 2017 došlo k ďalšej zmene zákonného sudcu a vec bola pridelená sudkyňi [REDACTED]. V spise sa nachádza odpoveď podpredsedníčky okresného súdu z 22. septembra 2017 na s'ťažnosť s'ťažovateľky na priet'ahy v konaní, ktorú podpredsedníčka vyhodnotila ako dôvodnú, za priet'ahy sa v mene súdu ospravedlnila a prisľúbila sledovanie veci. Okresný súd v septembri 2017 vo veci nariadil pojednávanie na 13. december 2017 a vykonal voči stranám sporu a ich zástupcom ďalšie procesné úkony

v súlade s novým procesným poriadkom (Civilným sporovým poriadkom). Súdny spis bol ústavnému súdu predložený 12. októbra 2017. Z vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že v novembri 2017 opätovne došlo k zmene zákonného sudcu a spis bol pridelený sudkyňi [REDACTED], ako aj to, že pojednávanie nariadené na december 2017 bolo v novembri 2017 zrušené z technických dôvodov a nový termín pojednávania bol určený na 23. február 2018.

23. Ústavný súd konštatuje, že posudzované konanie toho času trvá 4 roky a 9 mesiacov a nebolo právoplatne skončené. V postupe okresného súdu sa vyskytlo významnejšie obdobie nečinnosti od posledného pojednávania 12. mája 2016, keď došlo aj opakovaným zmenám zákonného sudcu. Napriek tomu, že okresný súd už pokračuje v konaní nariadením pojednávania na december 2017 (február 2018) a vykonaním procesných úkonov v súlade s novým procesným predpisom, jeho doterajší postup s prihliadnutím na celkovú doterajšiu dĺžku konania bez právoplatného skončenia veci sa vyznačuje priet'ahmi takej intenzity, ktoré zakladajú porušenie označených práv sťažovateľky. Ústavný súd zároveň konštatuje, že ani náročnosť veci vyžadujúca si rozsiahle a časovo náročné dokazovanie výsluchmi veľkého počtu svedkov (dosiaľ bolo vypočítaných 21 svedkov) nie je okolnosťou, ktorá by v danom prípade mohla zistené priet'ahy v postupe okresného súdu ospravedlniť.

24. Ústavný súd preto konštatuje, že postupom okresného súdu v posudzovanom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

25. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal.

26. Vzhľadom na to, že v čase rozhodovania ústavného súdu v posudzovanom konaní okresný súd už nariadil pojednávanie a vykonal ďalšie procesné úkony, v spojení s viazanosťou petitom sťažnosti, v ktorej sťažovateľka nežiadala o uloženie príkazu okresnému súdu konať vo veci bez prierahov, ústavný súd upustil od uloženia takéhoto príkazu v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

28. Sťažovateľka žiadala o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 8 000 € z dôvodov uvedených v sťažnosti poukazujúc najmä na dlhotrvajúcu právnu neistotu. Podľa názoru ústavného súdu prichádza v tomto prípade do úvahy priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Ústavný súd považoval priznanie sumy 1 500 € sťažovateľke za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na celkovú dobu posudzovaného súdneho konania a jeho priebeh a na mieru zavinenia okresného súdu na vzniknutých prierahoch v posudzovanom konaní. Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu, nevyhovel.

29. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu.

30. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

31. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľke nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti ústavnému súdu) v sume 312,34 € vrátane režijného paušálu. Keďže právna zástupkyňa sťažovateľky je platcom dane z pridanej hodnoty, ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v sume 312,34 € spolu s 20 % daňou z pridanej hodnoty v sume 62,47, t. j. spolu v sume 374,81 €. Ústavný súd nepriznal úhradu trov za jeden úkon právnej služby (stanovisko k vyjadreniu okresného súdu), pretože toto vyjadrenie neobsahovalo žiadne skutočnosti významné pre rozhodnutie ústavného súdu.

32. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP).

33. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. januára 2018